

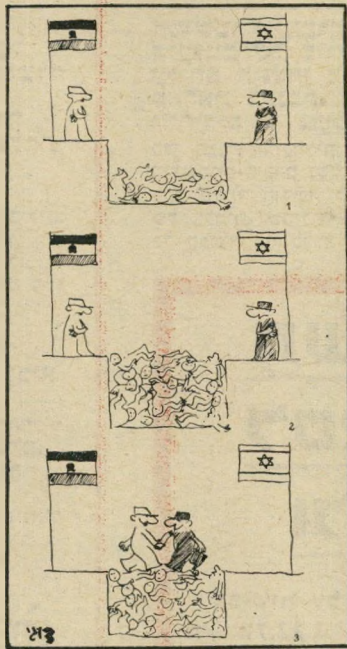
קיבלנו כל פניה רשמית מצד ממשלת ישראל.
 תחת זה הפעם הראשונה מאז נדמו ה-
 תיחום בחזית הדרום שמדינאי מצרי
 מוכמך הכריז בהודעה רשמית שהוא מר-
 כן לעיין בפניית-שלום ישראלית. עשרה
 ימים אחריכך באה הודעה נוספת, מהפכ-
 נית עוד יותר. אמר הגנרל נגיב בראיון
 עם עיתונאי צרפתי: גם הוא לא קיבל
 עדיין כל פניה רשמית מצד ממשלת ישר-
 ראל לכריתת חוזה שלום. אולם הצבא
 המצרי רוצה לחזית בשלום עם כל העמים.
 כילל עם ישראל. המטכ"ל המצרי אינו
 מתכנן עוד מלחמה עם ישראל.

לאפיוזורה זו לא היה כל המשך. ה-
 סיבה היתה פשוטה: לשלום היה ויש
 מחיר. דויד בן-גוריון לא היה מוכן לשלם
 את המחיר.
**כעבור שנה גילה העולם הזה (גיליון 823,
 30 ביולי, 1953):**

ימים מעטים אחרי שהטנקים של נגיב
 פרצו את שערי ארמון ראס אל-תיך ב-
 אלכסנדריה, קם דויד בן-גוריון באולם ה-
 כנסת, השמיע הצהרה היסטורית. הוא
 ציין את דבריו נגיב, שהודה כי התנגד מ-
 ראש לפלישה המצרית לארץ-ישראל. קרא
 דויד בן-גוריון: הרי הישראלית מושגת
 לשלום לשליט החדש של מצרים.
 משך כמה שעות עצרו אנשים רבים מ-
 שני צידי מסך החול את נשימתם. הרבה
 מאוד היה מונח על כפות המאזניים:
 גורלם של שני עמים, אשר המאבק ביניהם
 הם הוא עתיק ככתב החרטומים על ה-
 פרמידות. כעבור יומיים באה תשובתה של
 קאהיר. היא לא היתה תרועת חוצצרה,
 אולם ההד שלה במסדרונות הדיפלומ-
 טיים בעולם היה משכנע ביותר. אמר דובי
 רו של מחמד נגיב: „לא קיבלנו שום
 דבר רישמי ממשלת ישראל“. בשפת ה-
 דיפלומטים שכלליה חזקים יותר מכל שפה
 אחרת בעולם, היה פירוש הדבר: איננו
 דוחים את ההצעה. רצוננו לשמוע פרטים.
 הצעד הבא חייב לבוא מתל-אביב.
 העולם לא שמע עוד על כל העניין. אך
 גם היה לו המשך סודי וכמוס. הוא היה
 אופייני מאוד. בבית-קפה בלונדון נעשה
 הצעד. לא היתה זו פניה דיפלומטית. שום
 מגע רישמי לא קויים. מזכיר שני בצירות
 ישראל, צעיר בשם יחושע תדמור, נפגש
 עם צעיר אחר (אשר מטעמים מובנים לא
 ניתן לפרסם את שמו), יועץ ליד שגריר
 רות מצריים בלונדון.

צעדת ארבע השנים ציור של בזיל, „העולם הזה“ 1753
 במקום פגישות - קאריקטורות

ציור של דוגי (ה.ה. 1891)
 גשר בין עמים

ציור של דריאן (ה.ה. 1821)
 שקט בבקשה!

נדרש תמורת שלום אמת?

בהצלי יוכל השלום שחלפו מאז הוחר
 נוצה ההזדמנות ההיסטורית לא חדל ה-
 עולם הזה להטיף לחיפושים מחודשים
 אחרים. בהיעדר מיפגשים ויזומות בין לני-
 היגים ישראלים ומצריים השתעשעו לא
 פעם באיטפיות. הרבינו להפגיש את מנ-
 היגי מצריים וישראל בקריקטורות וגם
 במיפגשים שהתקיימו רק בדמיונו.

ב-1970 הכשילה גולדה מאיר פגישה
 אפשרית בין נשיא מצריים גמאל עבד-אל-
 נאצר לבין נשיא הקונגרס היהודי העולמי
 נחום גולדמן.

בעקבות כישלון המיפגש פירסמו כת-
 בה דמיונית תחת הכותרת: אילו החליטה
 גולדה אחרת... גולדמן נסע לקאהיר (העור
 לם הזה 1702). על פני ארבעה עמודים
 תיארו או את הפגישה בין גולדמן לנאצר.
 בצירוף תמונות פוטומונטאז' של המיפגש
 ביניהם.

בשבוע שעבר לא היה הד"ר גולדמן, שי-
 חול לכהן כנשיא הקונגרס היהודי העול-
 מי, זקוק לאישורה של גולדה כדי להיפגש
 עם נשיא מצרי. הוא נפגש עם סאדאת ב-
 מלון המלך דויד, בירושלים, בנוכחות מנ-
 חם בגין ופייר מנדס פראנס. מי שהיה ראש
 ממשלת צרפת. וצריך היה שוב להפעיל
 את הדמיון כדי לתאר כיצד עשויים היו
 הדברים להתגלגל לולא הכשילה גולדה את
 פגישתו של גולדמן עם נאצר לפני שבע
 שנים.

גם לפגישה של גולדה עצמה עם
 סאדאת יש רקע קודם. שפורסם בהעולם
 הזה. הפעם זהו סיפור משעשע.

לפני כארבע שנים (העולם הזה 1901)
 הופיע במדור במדינה הסיפור הבא:

האמרגן התל-אביבי נזקק לשניות ספור-
 רות בלבד, כדי לדעת שהוא חוזה בלהיט.
 על הבמה הקטנה של קאברט סימפריז
 הפאריסאי, ישבו על ספסל, כשהם חבוקים
 בעדינות, לא אחריים מאשר גולדה מאיר,
 ראש ממשלת ישראל, ואנוואר אל-סאדאת,
 נשיא מצריים.

היתה זו תחילתו של סיפור אהבה רותח.
 בעקבות החיבוק הצנוע, עבר הזוג ה-
 מפורסם לריקוד סגור צמוד, המשיך בהת-
 עלטות מרהיבת עין, לפי מיטב כללי ה-
 מסורת של הצגות מועדוני-הליילה המפור-
 סים של מונמרטור, כשהצופים מקבלים
 תמורת כספם לא רק גועלי-נפש, אלא גם
 מוסר-השכל - ומה עוד אפשר לבקש
 תמורת כמה פראנקים?

גולדה וסאדאת במישכן הכנסת בירושלים
 מוסר-השכל וגועלי-נפש

גולדה וסאדאת חבוקים בתיאטרון סטריפטוי
 אקט של אהבה

לאמרגן התל-אביבי היתה רק בעיה
 אחת: שם, לנגד עיניו, מילאו את החפץ-
 קידים על הבמה שחקן התיאטרון האנגלי
 בארי לינס, כגולדה, והרקדן ביל הול,
 כסאדאת. לאמרגן לא היה ברור איזה
 שחקנים ישראליים יסכימו לשחק תפ-
 קידים אלה בסצנה זו, כאשר ימצא
 אותם, יוכלו גם הישראלים ליהנות מה-
 מחזה.

כאשר הוצג סוף-סוף המחזה, היתה ה-
 הנאה באמת שלמה: גולדה וסאדאת היו
 אלה ששיחקו את עצמם.

ליטיקה אינו כה פשוטות וישרות. ביגיי
 היה מוכן לשלם את המחיר. לא היה זה מחיר
 של אדמה ופליטים. היה זה מחיר הרבה יו-
 תר גבוה, הרבה יותר מהפכני.

הברירה לפני דויד בן-גוריון שעמדה,
 להלכה, לפני היהודי הראשון שהביא את
 הדגל הכחול-לבן לאדמת השממה של
 פלסטין: לכרות ברית עם התנועה הערבית
 הלאומית לשם טילוק הכובשים הזרים למי-
 ניהם, או לכרות ברית עם הכובשים הז-
 רים נגד שאיפת השיחרור של עמי ערב.

בן-גוריון בחר באפשרות השנייה. מיב-
 צע סואץ ב-1956 היה תוצאה ישירה של
 בחירה זו. מנחם בגין הרחיק לכת מדויד
 בן-גוריון. הוא כענה לאתגר המצרי. אולם
 האם יהיה הוא מוכן לעשות מה שלא עשה
 דויד בן-גוריון, לשלם את מלוא המחיר ה-

מישרד-החוץ הודיע לצירות בלונדון כי
 אין רואים בקריה טעם בשיחות על רמה
 נמוכה. ההזדמנות החד-פעמית הוחמצה.
 כעבור כמה חודשים נשמעו שוב המנגי-
 נות הישנות ברדיו קאהיר. אומנם לא היו
 אלה מנגינות של הסתה לסיבוב שני. אוי
 לם ממשלת מצריים הצטרפה בפירוש לחי-
 זית האנטטי-ישראלית.

מה היה פשר התנהגותם המזרחי של
 דויד בן-גוריון ושל ראובן שילוח, מי שי-
 היה אז יועצו העיקרי לעניינים מיוחד-
 דים אלה? האומנם לא רצו בשלום עם
 הערבים? האומנם היו מעוניינים במלח-
 מת-ניצח, במצור כלכלי, במתיחות על
 גבול עזה, בחסימת תעלת-סואץ בפני הדי-
 גל הישראלי, בניתוק מן המרחב?
 שניהם, אילו נשאלו, היו מכחישים את
 הדבר בהתמרמרות כנה. אולם דרכי הפרי-

אותו יועץ נמנה על מקורביו האישיים
 של נגיב מימי הילדות, כאשר הוריהם
 שכנו בית ליד בית. הוא כבר נפגש לא
 פעם בלוויית עוד כמה מאנשי השגרירות
 שגילו נטיות סוציאליסטיות, עם אנשים
 מהצירות הישראלית, ונאמו של בן-גוריו-
 ין מילא אותו התלהבות.

בפגישה עם תדמור, שלושה ימים אחרי
 הנאום, הודיע המצרי כי העביר לנגיב
 סיכום של כל השיחות שהיו להם עד אז.
 נגיב ענה לו במכתב תודה וביקש ממנו
 להעביר, באמצעות קשריו האישיים, עצה
 לממשלת ישראל. העצה: שישראל תעביר
 למצריים, רשמית, את תוכן הנאום, כי
 אמצעות גורם נייטרלי, כארצות-הברית
 או האומות המאוחדות. תדמור העביר את
 העצה, מודיע לממונים עליו כי לצד השני
 ניתנה סמכות להיכנס לשיחות מפורטות.

Handwritten signature or note in Hebrew.